

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

- ◆ Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2019.
- ◆ Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membría acelor care au întârziat s-o facă. Încasarea contribuției dvs. aferente anului în curs este extrem de importantă: biserica își poate astfel achita la timp impozitele, taxele și cheltuielile care îi revin. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing.
- ◆ Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să-i primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae și le spunem:
“HRISTOS ESTE ÎN MIJLOCUL NOSTRU”

Miercuri 29 Ianuarie:

Acatistul Sfinților Trei Ierarhi ..... 6.00 PM

Joi 30 Ianuarie: Sf. Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Utenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Vineri 31 Ianuarie:

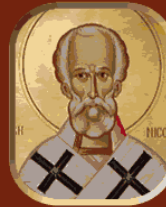
Acatistul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sâmbătă 1 Februarie:

Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

Duminică 2 Februarie: Întâmpinarea Domnului

Utenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Ce-si doresc copiii

1) Copiii în slujba ideologiilor. 2) Independența - un mit politic proiectat pe relația copil-părinte. 3) Nevoile ontologice sînt adevăratele nevoi ale copilului. 4) Copilul ca expresie a nerăutății și a inocenței. 5) Nevoia de comuniune.

AȚI OBSERVAT, desigur, că fiecare imperiu, epocă și ideologie are un model de educație. E și normal, sistemul își crește viitorii oameni. Cîți oameni mari își bat azi capul cu ceea ce își doresc și simt copiii! Psihologi, psihanalisti, doctori și sociologi, cu toții ne vorbesc despre nevoile copilului. Niște nevoi pe care tot ei le inventează, din condiția lor de oameni mari. Ei ne vorbesc despre cum vor fi copiii peste douăzeci-trei- zeci de ani.

Nu e mai bine să ne amintim fiecare ce ne doream cînd eram mici și să vedem în ce măsură nevoile, fricile și bucuriile copilăriei ne-au determinat calea în viață și abilitățile de adaptare?

Una dintre nevoile copilului pe seama căreia se fac adevărate tratate de parentologie este nevoia de a fi Independent.

Independența... Ce bine sună! Dar v-ați dorit vreodată în copilărie să fiți independent? V-ați dorit să nu aveți nici mamă, nici tată, să fiți așa, independent? Nu neg faptul că, în urma îndoctrinării duse la toate nivelurile, există de acum copii care la vîrsta de 4-5 ani manifestă dorința de a scăpa de părinți, dorindu-le moartea, dar asta e o anomalie. Pentru un adult care înghite zilnic știri despre abuzurile asupra femeilor din Iran sau Siria, despre revoltele înăbușite în sînge din Ucraina și altele, independența este o valoare democratică. Dar credeți că e bine să luăm concepte politice ale oamenilor mari și să le aplicăm pe copii, cu convingerea că asta îi face fericiți?

Fiecare vîrstă își are experiențele și nevoile sale. Receptăm atît de felurit realitatea în momente separate ale vieții, încît am putea spune că trăim mai mulți oameni în același trup. Sfantul Vasile cel Mare spunea în secolul al IV-lea că viața e atît de complexă în funcție de experiențele prin care trecem, încît nu e greșit să spunem că de fapt trăim o succesiune de vieți, care ne formează ca persoană. Copilăria însăși este o viață aparte, care e plină la rîndul ei de minunate experiențe lăuntrice. Copilul își dorește să zboare, să doboare balauri sau monștri, să salveze lumea. Oare această credință a lui nu e suficientă pentru a-l deosebi radical de adultul blazat și dezamăgit? In zborul său spre lumină copilul are cu totul alte nevoi decît cele pe care le are un adult, preocupat mai mult de salariu și de poziția socială decît de suflet.

Nevoile copilului sînt mai întii de toate niște nevoi profund ontologice, care confirmă condiția superioară a omului în raport cu animalele. Copilul este reprezentantul speciei umane în forma sa nealterată. În aspirațiile sale, în credința sa că totul e posibil, copilul păstrează starea omului edenic. De aceea și Hristos ne atrage atenția: „Adevărat vă zic, de nu

veți fi precum copiii, nu veți intra în împărăția cerului." Apostolul Pavel revine și el la îndemnul de a fi precum copiii, dar face și o precizare despre cum trebuie înțeleas acest îndemn: „fiți copii la răutate, nu și la minte".

Răutatea, răzbunarea și revolta nu sînt proprii copilăriei. Acest lucru era atît de evident, încît mari oratori precum Apostolul Pavel sau Ioan Gură de Aur se refereau la lipsa de răutate a copiilor ca la un dat natural, la fel de evident ca acela că soarele luminează, iar zăpada e rece. Trebuie să spunem că argumentul nerăutății copiilor era folosit într-o epocă în care polemica filosofică s-a aflat pe culmile sale și nimeni nu a constatat în aceasta o exagerare. Iată de ce invazia de psihologi care prezintă azi răutatea la copii ca pe un fapt ce ține de normalitate trebuie văzută ca un efort de a perverti însăși natura umană. Copiii răi, invidioși și răzbunători din miile de desene animate sînt făuriri ale minții adulților răi. Imi veți spune că ei au reușit să producă prima generație de copii răi, revoltați, răzbunători, care strigă și lovesc la fel ca niște adulți stăpîniți de ură. Da, au reușit. Și nu e nimic drăgălaș în faptul că un copil de patru ani își lovește mama în timp ce strigă: „Vreau să mori!" Părul lui moale și bucălat, ochii rotunzi și înflăcărați, gurița, urechile și mîinile ca din icoană nu sînt făcute pentru a răspîndi ură, ci pentru a sorbi și îmbrățișa dragostea.

Cea mai profundă nevoie a copilului este aceea de a fi într-o comuniune de iubire. Fie că o numim nevoie de protecție, instinct de apărare sau altcumva, aspirația spre comuniune a copilului persistă, avînd formele unei religii în care Părintele este Dumnezeu, iar copilul este Inițiatul. Copilul se simte iubit în măsura în care Părintele îl inițiază în tainele sale. Cu cît părintele se descoperă mai complex, cu atît copilul este mai fericit. Ne descoperim copilului prin tot ce sîntem: prin iubire, cunoaștere și îndemînare. Acesta este temeiul educației. Copilul se simte fericit nu atunci cînd este lăsat să facă ce vrea, pentru că el nu vrea ceva străin de ceea ce vor părinții săi, ci atunci cînd este îndrumat, inițiat în iubire. Copilul percepe lipsa de îndrumare ca pe un dezinteres, ca pe un abandon, de unde și frica lui de însingurare manifestată prin gesturile extreme proprii adulților: furie, refuz, izolare. Cu alte cuvinte, nevoia de bază a copilului este aceea de a fi precum părintele său. Faptul că mulți părinți de azi se eschivează de la această responsabilitate prin diverse manevre de limbaj doar complică lucrurile. Nu, copilul tău nu va fi nici mai independent, nici mai creativ, nici mai curajos decît este. Va fi exact ca tine. Doar că departe de tine, la celălalt capăt al lumii. Acolo unde l-ai lăsat atunci cînd el dorea un singur lucru: să fie ca tine.

Ieromonah Savatie Bastovoi

